

Září 2019

Zpravodaj o práci v Senátu i ve volebním obvodu

OBSAH:

Práce v Senátu 1 – 5

Práce ve volebním
obvodu 5 – 9

Akce, jichž jsem se
zúčastnila 9 – 20

Mé názory 21 – 24

Milí přátelé,
opět po třech měsících
Vám přináším další číslo
Zpravodaje, ve kterém Vás
informuji o zajímavých
událostech, jichž jsem se
zúčastnila, o své práci v Se-
nátu a svých názorech na
různé kauzy.

Moc ráda jsem se s mnohými
z Vás v létě potkala na
řadě akcí. Jsem hrdá, jak to
na Třebíčsku žije a že je to
právě díky Vám, kteří čas-
to působíte ve spolcích, jež
tyto akce připravují.

Řada věcí se ale udála i v Se-
nátu, který pracoval i přes
prázdniny. O čem všem
jsme jednali, se dočtete na
následujících stránkách.

Vaše

Hana Žáková

STAROSTOVÉ
A NEZÁVISLÍ

S francouzským velvyslancem nejen o jaderné elektrárně

S velvyslanci jiných států se nesetkáváte každý den. Nelze se tedy nepřipravit či něco podcenit. Tak tomu bylo i v případě mé schůzky s velvyslancem Francie v ČR, Jeho Excelencí Rolandem Galharaguem, k níž došlo 17. července. Prostory Senátu jsou velmi pěkné a k našemu setkání byl vybrán Prezidentský salonek, což nebývá až tak obvyklé, je to spíše vzácnost.

Tématem rozhovoru, o nějž mě prostřednictvím ambasády požádal sám pan velvyslanec a který jsme vedli jen my dva za přítomnosti tlumočnicků, byla současná politická situace v naší zemi, velmi podstatnou část schůzky jsme též věnovali výstavbě nových jaderných zdrojů v lokalitě Dukovany. Pan velvyslanec je velmi noblesní člověk a setkání s takovou osobností vás nemůže neobohatit.

Děkuji týmu zaměstnanců Senátu za přípravu a doprovod.

SÚRAO musí s lidmi jednat lépe

Větší zapojení obcí do problematiky nakládání s jaderným odpadem, respektive připravovaný věcný záměr zákona o zapojení obcí, byl hlavním tématem schůzky na Ministerstvu průmyslu a obchodu (MPO), na kterou jsem byla přizvána 24. června spolu s kolegou senátorem panem Jiřím Cieńciaľou a asistentkou Podvýboru pro ener-

getiku a dopravu Radkou Novákovou. Od 1. ledna 2017 totiž nabyl platnosti tzv. atomový zákon, jenž v tomto odvětví přináší značné změny.

Schůzku jsme absolvovali coby zástupci senátního Podvýboru pro energetiku a dopravu, jehož členy jsme pak seznámili s výsledky jednání. (Pokračování na straně 2)

SÚRAO musí s lidmi jednat lépe

(Pokračování ze strany 1)

Naší prioritou, kterou jsem na schůzce několikrát zdůraznila, je nutnost co nejvíce komunikovat se zástupci dotčených obcí a občany obecně.

Přítomným jsem připomněla problémy, které vznikly na Třebíčsku v posledních několika letech, kdy se zde jednalo o možném hlubinném úložišti jaderného odpadu, kdy však lidé ze SÚRAO s občany téměř nekomunikovali. To vyvolalo značnou nelibost, protože lidé neměli dostatek odborných informací k dané problematice, logicky měli obavy, že úložiště zasáhne jejich domovy, a následně zorganizovali i několik demonstrací.

Zdůraznila jsem, že je naprosto nutné přistupovat k obcím jako k tomu nejvýznamnějšímu strategickému partnerovi. Je potřeba lidem neustále laicky, lidovým jazykem, vysvětlovat problematiku a snažit se o zpětnou vazbu. Tu nelze podceňovat, protože vznikne-li třeba na základě drobného nedorozumění jen malá nesrovnalost, začnou se na ni nabalovat další věci, které mínění občanů zase mohou posunout o mnoho kroků zpět.

Chci také podtrhnout, že senátoři stojí zcela na straně obcí, a bude-li to nutné, budou naprosto nápomocni u všech procesů, které si tato problematika vyžádá. Jaderný odpad tu bude vždy, a to nejen z jaderných elektráren, ale třeba i nemocnic.

Proto je nutné s lidmi komunikovat v nejvyšší možné míře, aby byli dostatečně informováni.

Ministr průmyslu Karel Havlíček pozval 17. července zástupce všech dotčených obcí na ministerstvo. Zároveň byl obcím představen první návrh částky coby finanční náhrady za to, že SÚRAO provádí od roku 2017 výzkumné práce na katastrofách obcí na dotčených lokalitách, aniž by obce byly nějak kompenzovány. Tato částka ale rozhodně není konečná a je zřejmé, že o ní bude s představiteli obcí ještě jednáno dle jejich požadavků.

Po dohodě byly přes léto vypořádány vznesené připomínky ze strany obcí a následně MPO předloží vládě návrh věcného záměru tohoto zákona, aby mohlo být přikročeno ke schvalovacímu procesu a přípravě samotného zákona v roce příštím.

Přiznám se, že z této schůzky mám velmi dobrý pocit. Atmosféra, v níž jsme klidně mohli uvést všechny své argumenty, mi velmi připomínala podobné jednání, které jsem v rámci podvýboru vedla o nápravách kalamitních situacích na dálnicích D1 zkraye tohoto roku. Osobně považuji tuto schůzku na ministerstvu za průlomovou.

Za pozvání a vstřícné jednání děkuji panu náměstkovi MPO Renému Nedělovi, řediteli SÚRAO Janu Prachařovi, jakož i všem jejich kolegům, kteří schůzku připravili.

(O rozhodnutí vlády a dostavbě JE Dukovany též na str. 21.)

V Bruselu na školení v sídle NATO

Dostala jsem možnost připojit se k členům senátního Výboru pro zahraniční věci, obranu a bezpečnost, kteří 12. června navštívili sídlo NATO v Bruselu. Severoatlantická aliance od minulého roku sídlí v supermoderní budově, která využívá plochu 254 tisíc metrů čtverečních (více než desetinásobek trebičského Karlova náměstí!) a jejíž vzhled připomíná prsty sepnatých rukou. Tento symbol má symbolizovat alianční jednotu a spolupráci.

Zaujalo mě, že i vojáci myslí na ekologii, protože k topení i chlazení budova využívá takzvané zemní výměníky tepla,

které v létě udržují chladnější vzduch a v zimě naopak teplejší. Devadesát procent vody určené k zavlažování i k hygienickým účelům má být recyklována dešťová voda. Skla mají speciální izolaci, čímž se šetří energie, velké prosklené plochy navíc zvyšují přísun přirozeného světla, což vede k dalším úsporám.

Z důvodu mlčenlivosti vám nemohu prozradit témata našich jednání, můžete mi ale věřit, že pro mě byla stejně inspirující a obohacující jako samotná prohlídka tohoto obrovského komplexu.

Oceňuji úsilí „jaderného zmocněnce“

Málokdo si uvědomuje, že v rámci Evropy můžeme mít vážné energetické problémy. Spotřeba elektřiny roste a postupným odstavováním uhelných elektráren a následně i dosluhujících jaderných zdrojů musíme umět tyto zdroje, a především jejich výkon, adekvátně a bezpečně nahradit.

V rámci energetického mixu naší země to jsou nové bloky v Jaderné elektrárně Dukovany, které nahradí ty současné. Nový vládní zmocněnec pro jadernou energetiku pan Jaro-

slav Míl se věci opravdu snaží rozehýbat a připravit vše, aby se začal naplňovat harmonogram kroků a prací, na jehož závěru bude celá naše země energeticky soběstačná a bezpečná.

Není to úkol jednoduchý, a proto jeho úsilí ocenili i účastníci kulatého stolu, jehož se 21. června zúčastnil i pan Jaroslav Míl. Také v senátním Podvýboru pro energetiku a dopravu věnujeme této otázce pochopitelně pozornost a s panem Jaroslavem Mílem jsme v pravidelném kontaktu.

Schůze podvýboru v Depu Hostivař

Schůze podvýboru pro energetiku a dopravu, jemuž předsedám, se 18. července konala nikoli v prostorách Senátu, nýbrž v depu Českých drah v Praze-Hostivaři, kam jsme se vypravili na výjezdni zasedání. Vedení depa nás do svých prostor pozvalo, aby nám nejen sdělilo své požadavky, ale také ukázalo, co vše se v tomto největším objektu pro údržbu a opravy kolejových vozidel v ČR nachází.

S představiteli depa jsme jednali o problémech, které Českým drahám působí popadané stromy během různých kalamiť. Zatímco v případě padlého stromu do silnice bývá situace poměrně rychle vyřešena, u stromů padlých do kolejiště je tento problém větší. Jednak bývají mnohá místa hůře přístupná, jednak strom může poškodit nejen koleje, ale i elektrické vedení nad nimi. Vedení depa již několikrát o této záležitosti jednalo s odborníky na životní prostředí, kteří však často nechtějí povolit kácení stromů v těsném okolí tratí. Proto vedení depa požádalo o schůzku nás, zda bychom mohli v tomto případě prosadit nějakou legislativní výjimku.

Dále jsme se zabývali budoucností regionální dopravy, zejména pak pořízení nových vlakových souprav. Zde vedení ČD naráží na to, že výběrová řízení musejí být v souladu se zákonem o veřejných zakázkách, z čehož vyplývá, že důraz je kladen na cenu. Pak se tedy často stává, že jsou pořízovány vozy za nízkou cenu na úkor kvality vozů, jejich množství a zajištění dopravy.

Velice zajímavá byla samotná prohlídka depa. Zní to neuvěřitelně, ale depem se vine přes 40 kilometrů kolejí. Neustále zde probíhá údržba velkého množství vlaků, mají tu obří myčku, velké dílny či soustruh, který upravuje kola vagonů tak, aby měla dokonalou osu a jízda byla maximálně bezpečná.

Přímo v prostorách depa se nachází také výzkumné stře-

V dílnách Depa Hostivař

disko, které se zabývá nedestruktivním zkoušením materiálů. Pomocí speciálních přístrojů zde měří pevnost materiálů a slitin, aniž by došlo k jejich poškození.

Vyzkoušeli jsme si také možnosti Pendolina, přičemž nebylo nutné vlak uvádět do pohybu. Když člověk v Pendolinu jede, vůbec nepociťuje, jak se vagon naklání, aby vyvažoval průjezd zatáčkou. Nyní jsme se mohli přesvědčit, do jak ostřejého úhlu se vagon v prudké zákrutě může vychýlit.

Návštěva Depa Hostivař mě utvrdila v tom, že České dráhy dbají o bezpečnost svých cestujících. Zároveň je patrné, že oproti soukromým dopravcům je tento národní dopravce podhodnocen, byť je zřejmé, že v konkurenčním prostředí se jeho služby zlepšily. Určitě by bylo dobré, kdyby ČD měly lepší možnosti při výběrových řízeních, aby nemusely dbát pouze na cenu, ale také na komfort cestujících. Vedení Českých drah bych ráda jménem našeho podvýboru poděkovala za organizaci návštěvy Depa Hostivař, velmi zajímavou prohlídku a milé přijetí.

Výbor pro záležitosti EU řešil i rozšiřování Evropské unie

Třináctá schůze senátního Výboru pro záležitosti EU (VEU), jehož jsem členkou, mimo jiné projednávala iniciativu Zlepšování právní úpravy, která od svého spuštění v roce 2015 přinesla určitý pokrok, ale je třeba se problematice důsledněji věnovat.

Výbor nepodpořil přechod od jednomyslného hlasování k rozhodování kvalifikovanou většinou v oblasti sociální politiky a v oblasti zákazu diskriminace z důvodu rozdílů v sociálních systémech jednotlivých členských stá-

tů, nicméně vnímá rostoucí význam sociální politiky v rámci EU.

Výbor se dále zabýval sdělením o politice rozšíření EU pro rok 2019 a sdělením k žádosti Bosny a Hercegoviny o členství v EU. Připomněl také, že dlouhodobě podporuje rozšiřování EU, vždy ale za předpokladu, že země splňují všechny nezbytné podmínky. O vstup do EU usilují také Turecko a země západního Balkánu, jako je například i Albánie. Právě o Albánii se můžete více dočíst na straně 7.

Mertl v Senátu

Nádherné fotografie Jakuba Mertla zdobily na konci července Předsálí Jednacího sálu Senátu. Bylo mi velkou ctí zahájit třebíčskému rodákovi výstavu s naprosto jasným názvem „Třebíč, tady jsem doma...“. Gratuluji, Kubo.

Jednání s držitelkou Nobelovy ceny míru

Nobelova cena míru. Jaké ohodnocení může stát výše? Jejich držitelé bývají výjimečné osobnosti – a žen, které ji obdržely, je ještě méně než mužů. Já 2. června měla možnost se s jednou z laureátek Nobelovy ceny míru setkat. Na státní návštěvu ČR přijela delegace z Myanmaru (Barmy), kterou vede státní poradkyně, fakticky předsedkyně vlády, této asijské republiky paní Aun Schan Su Ťij. Někdejší disidentka, která měla velmi blízko k Václavu Havlovi, obdržela Nobelovu cenu míru v roce 1991, strávila sedm a půl roku v domácím vězení a v roce 2015 se stala neoficiální hlavou státu – v němž má ale stále hlavní slovo armáda, která ji dříve věznila. Díky uvolnění poměrů a postupné demokratizaci, které paní Su Ťij ve své zemi vybojovala, však paní Su Ťij může Myanmar oficiálně zastupovat a volně se pohybovat po světě.

Jako členka senátního Výboru pro záležitosti EU jsem spolu s kolegy, místopředsedou Senátu Janem Horníkem, a předsedou Výboru pro územní rozvoj, veřejnou správu a životní prostředí Senátu Zdeňkem Linhartem pro paní Su Ťij a členy její delegace uspořádala oficiální večeři, při níž jsme s Barmánci jednali o možnostech vzdělávání, energetice a turistice.

Na vzdělání kladou velký důraz, o čemž svědčí i jedno přísloví, které paní Su Ťij použila: „Nevzdělaný člověk, je jako květina, která nevoní.“ Uvítali by, kdyby u nás mohlo studovat více jejich studentů, zde je ale velkou překážkou osvojení si češtiny. Tu se učí osm měsíců, což na zvládnutí akademického titulu Bc. nestačí. Další, magisterské studium už nepředstavuje problém, jelikož na této úrovni již mohou studovat v angličtině, která díky tomu, že někdejší Barma byla spravována Brity, slouží v Myanmaru jako neoficiální dorozumívací jazyk. Barmánci kladou důraz na zahraniční vzdělávání také z toho důvodu, že vystudovaní lidé se vracejí zpět do Myanmaru, čímž vracejí své zemi možnost

S paní Su Ťij, jejím doprovodem a místopředsedou Senátu Janem Horníkem (vedle mě) a předsedou senátního Výboru pro územní rozvoj, veřejnou správu a životní prostředí Zdeňkem Linhartem.

vzdělávání v zahraničí – a jak prozradil náš pan velvyslanec, který delegaci doprovázel, vracejí se zpět také právě kvůli paní Su Ťij.

Su Ťij souhlasila s mým názorem na ženy

Myanmar je zemědělskou zemí, a právě pro zemědělství hledá delegace investory. Barmánci mají zájem i o rozvoj energetiky a cestovního ruchu. V tomto ohledu jsou pro ně vzorem Seychely, kam přijíždí ten typ turistů, který neníčí přírodu. To předpokládá movitější a vzdělanou klientelu, která si klade za cíl udržitelný rozvoj planety.

Hovořili jsme také o mírových procesech, kterými (nejen) Myanmar prošel a stále prochází. Jako zpravodajka Výboru pro záležitosti EU jsem s ní diskutovala o mé nedávné zprávě týkající udržitelného rozvoje Evropy, v níž jsem mír stavěla na první místo – jinak by nebylo možné nastartovat další procesy. V tomto ohledu jsem se omluvila všem přítomným pánům, ale musela jsem k tomu podotknout, že kdyby bylo více žen v politice a u mírových jednání, celý proces by se výrazně urychlil, s čímž paní Su Ťij jednoznačně souhlasila.

Jednali jsme i o vlivu sociálních sítí a nových technologií na společnost a shodli jsme se na tom, že zejména mladí lidé jsou sociálními sítěmi doslova pohlceni, nepovídají si spolu, jsou uzavřeni do sebe. Tento problém neřešíme jen my, ale i Barmánci.

Paní Su Ťij na mě udělala veliký dojem. Jedná se o velmi skromnou, vnímavou a profesionální dámu. Na závěr večere se šla podepsat do pamětní knihy Senátu a následovalo předání darů. Dlouho jsem přemýšlela, jakým osobním dárkem ji potěšit – a protože měla křesťanskou výchovu, napadlo mě, že bych jí mohla věnovat malou sošku Pražského jezulátka. Při předání sošky jsem jí pomocí tlumočnicka řekla, že soška má ochraňovat její kroky a činy, které pro svoji zemi koná. Na paní Su Ťij bylo patrné, že ji tento dárek dojal. Poděkovala mi a řekla, že si sošku umístí ve své pracovně. Náš pan velvyslanec mi později řekl, že tato chvíle byla velmi dojemná a že paní Su Ťij tento drobný dárek udělal velkou radost. A já mám pro změnu radost, že laureátka Nobelovy ceny míru bude mít mezi suvenýry, které si vozí ze zahraničních cest, i drobnost od ženy z maličké české obce Koněšín.

V Náměšti se střídali velitelé

Slavnostní nástup příslušníků 22. základny vrtulníkového letectva Biskajská 22. základna vrtulníkového letectva Náměšť nad Osavou se uskutečnil 1. července v prostoru letiště Náměšť.

Bojový prapor z rukou velitele Vzdušných sil AČR generálmajora Petra Hromka symbolicky převzal plukovník gšt. Rudolf Straka, který ve funkci vystřídal dosavadního velitele plukovníka gšt. Miroslava Svobodu.

Zdravice, kterou jsem k přítomným pronesla:

Vážený pane veliteli, vážení vzácní hosté, milé vojákyně, milí vojáci, v první řadě bych chtěla poděkovat za pozvání, kterého si velmi vážím. Mé další poděkování nyní směřuji k člověku, který v tuto chvíli stojí po mé levici. Je to váš bývalý velitel, pan plukovník Svoboda. Je to již několik let, kdy jsem měla možnost se s ním potkat, ještě jako starostka nedalekého Koněšína, a který mi v otázce bezpečnosti, a to i světové otevřel oči, z čehož čerpám dodnes. Není náhodou, že jsem minulý týden navštívila v Bruselu sídlo NATO a s našimi generály jsem měla možnost pohovořit nejen o naší základně, ale o celkové bezpečnosti a připravenosti našich vojsk. A já mohu nyní předat pozdrav a poděkování za vaši práci.

Panu plukovníkovi bych chtěla poděkovat nejen za to, že profesionálně vedl naši základnu. To se člověk může naučit, a získat zkušenosti. Ale co se nemůže naučit, je lidskost. A té si na něm vážím ještě víc. Mít srdce na pravém místě, být vzorem, vstoupit do srdcí jiných a ovlivnit je, umět komunikovat, motivovat druhé, to neumí každý. A já Vám za to, pane plukovníku, velmi děkuji. Děkuji za to, že jsem mohla být ve Vaší blízkosti, že jste mě ovlivnil, a přeji Vám na Vaší další cestě pokoj v duši, lásku Vašich nejbližších a radost z výsledku Vaší práce.

Novému veliteli přeji, aby ve vyšlapané cestě řady velitelských předchůdců pokračoval s moudrou vizí, kterou základna má, aby ji dál vedl s hlavou vztyčenou, a vy jste mu ji pomohli společně naplňovat.

Premiér se neobtěžoval s námi mluvit

Docela líto mi 12. června bylo pana ministra zahraničních věcí ČR Tomáše Petříčka. Byl pověřen zastupováním pana premiéra k projednání několik důležitých bodů, zatímco pan premiér místo Senátu navštívil Baťův kanál. Z programu jednání musely být nakonec vyřazeny ještě další dva body, které měl předkládat ministr životního prostředí. Navíc se jednalo o body, které kvůli panu ministrovi byly odloženy už po několikáté. Pohrdání prací Senátu se mi opravdu nelíbí.

V podvýboru jsme řešili jadernou bezpečnost

Senátní podvýbor pro energetiku a dopravu Výboru pro hospodářství, zemědělství a dopravu, jemuž předsedám, na svém jednání 6. června projednával převážně body z oblasti energetiky.

V úvodu zazněla zpráva místopředsedy podvýboru senátora Jaroslava Větrovského z konference SÚRAO na téma „Bezpečný a udržitelný konec palivového cyklu“, která se uskutečnila ve dnech 14. až 15. května 2019. Následovala informace z konference Energe-

tická bezpečnost měst ČR, kterou jsem měla tu čest zahájit, ale především získat řadu cenných příkladů z praxe měst, krajů a energetických společností. Následně se již členové podvýboru věnovali informacím a prezentaci vládního zmocněnce pro jadernou energetiku pana Jaroslava Míla k výstavbě nových jaderných zdrojů v České republice. Děkuji za účast i všem ostatním hostům, kteří odborně a fundovaně odpovídali na dotazy senátorů. Jmenovitě: René Neděla, náměstek mi-

nistra – sekce energetika, Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR, a pan Zdeněk Típek, náměstek předsedkyně pro jadernou bezpečnost Státního úřadu pro jadernou bezpečnost.

Třebíčskem jsem provázela poslance Rakušana

Pan poslanec Vít Rakušan je vždy plný vtipu a šarmu.

Bylo mi ctí 16. a 17. srpna Třebíčskem provázet pana poslance Víta Rakušana, který je zároveň předsedou STAN. Jedná se o člověka, který dovede od rána do večera bavit svým šarmem a bezprostředností, což potvrdil i tentokrát. Hned první den zrána jsme společně vyrazili na Dalešickou přehradu, kde jsem mu ukázala „svoje dítě“, tedy výletní loď. Pan poslanec tak mohl obdivovat krásy naší přírody – stejně jako obdivoval technologie Jaderné elektrárny Dukovany, kam jsme se vypravili hned po projíždce lodí. Tentokrát jsme zamířili „pouze“ do infocentra elektrárny, které však pana poslance, jenž je povoláním učitel, zaujalo svým edukativním zaměřením, díky němuž princip výroby elektrické energie štěpením atomů pochopí i žáci základních škol. Po obědě v Dalešickém pivovaru jsme odjeli do Třebíče, kde jsme absolvovali prohlídku baziliky sv. Prokopa. Pan poslanec vystudoval historii, a tak na něm bylo patrné, jak ho dějiny této nádherné stavby zaujaly.

Bazilika je zapsaná na Seznam UNESCO společně se židovským městem, které jsme samozřejmě nemohli

vynechat. Protože jsme měli chvíli čas, zašli jsme na zmrzlinu a kávu na zahrádku kavárny Vrátko provozované handicapovanými. Všechny nás potěšila milá a příjemná obsluha, na níž bylo znát, jak moc si této práce váží a jak moc je baví. V kavárně se k nám připojil i starosta Třebíče Pavel Pacal, jenž nás doprovodil do pamětní síně Antonína Kaliny, kde nám společně s průvodkyní představil životní osudy tohoto trebičského hrdiny. Naprosto souhlasím s panem poslancem Rakušanem, který po zhlédnutí expozice prohlásil, že hrůzy 2. světové války, a také to, že Kalina se jejímu zlu dokázal postavit a zachránit téměř tisíc židovských chlapců, je nutné si neustále připomínat, přibližovat tyto dějinné okamžiky mladé generaci a vysvětlovat jí, jak tragické chvíle zažívali naši rodiče či prarodiče a jejich blízcí.

Ze synagogy přes Podzámeckou nivu až do staré Boroviny

Navštívili jsme samozřejmě i Zadní synagogu, kde probíhala výstava „Masaryk a Svatá země“, která pana poslance Rakušana zaujala stejně jako krásné

interiéry této obdivuhodné stavby. Přímou ze synagogy jsme vstoupili do Domu Seligmanna Bauera, kde jsme si mohli prohlédnout, jak zhruba na přelomu 19. a 20. století vypadala typická židovská domácnost a židovský krámk. Milá slečna průvodkyně nám zodpověděla všechny všetečné dotazy týkající se židovství a na rozloučenou nám každému věnovala i pravé macesy, tedy placky připravované z nekvašeného těsta během svátku Pesach.

Velice příjemná byla návštěva baru Trebitsch whisky, kde jsme mohli ochutnat výbornou zdejší whisky, která si díky své kvalitě razí cestu do světa. Pan poslanec Rakušan rozhodně nešetřil chválou na tuto pálenku ověřenou mnoha cenami a se zájmem si vyslechl výklad výborné obsluhy, která nám prozradila, jak vlastně taková whisky vzniká.

Tou dobou na nedaleké Podzámecké nivě začal večerní program prvního dne Slavností tří kápí, který jsme si rozhodně nemohli nechat ujít. Velmi milé bylo setkání s řadou známých, potěšilo nás také seznámení se s francouzskou delegací z města Rive-de-Gier, která do Třebíče přijela právě na slavnosti. Francouze po městě doprovázela paní Lucie Machová, učitelka francouzštiny na Gymnáziu Třebíč, s níž jsem se velice ráda pozdravila.

Pan poslanec v Třebíči (kterou mimochodem navštívil mnohokrát, protože tu má kamarády ze studií) přespál a jeho program pokračoval i 17. srpna dopoledne. Jako historik si se zájmem prohlédl borovinskou továrnu, kde ocenil, že dodnes zůstaly zachovány budovy po továrnících Budischowských a Baťovi. Jako závěrečnou třešničku na dortu jsme si nechali Ekotechnické centrum Alternátor, kde obdivoval možnosti tamní unikátní projekční koule.

Velice děkuji všem, kteří nás provázeli a zajišťovali milé zážitky.

Výtěžek pokryje náklady jedné žákyně na celý rok

Krásné vyprávění, skvělí posluchači, nádherná země – a hlavně vynikající výtěžek z celé akce, který bude věnován na velmi dobrou věc. Takové bylo 9. srpna setkání s mojí bývalou spolužačkou z gymnázia, paní Michaelou Kubíčkovou, která vede řeholní dům sester salesiánek v Albánii. Michaela v Albánii žije už 22 let, ale o prázdninách zavítala do České republiky, a proto jsem ji poprosila, aby přijela do Třebíče a povyprávěla o této zemi a také své práci. Nebo posláním? To je asi lepší slovo, protože spolu s dalšími sestrami se věnuje vzdělávání albánských dětí od capartů z mateřské školy, přes žáky základní školy až po gymnazisty. Nedaleko Skadarského jezera salesiánský řád vystavěl v 90. letech komplex budov, kde se děti vzdělávají. Jedná se o jednu z nejlepších škol vůbec, protože státní jsou velmi podhodnocené, privátní si může dovolit jen málokdo – a pokud ano, stačí mít peníze a nemusíte se učit. Vysvědčení dostanete tak jako tak. Takže škola, kterou Michaela spolu se svými kolegyněmi provozuje, je prostě nejlepší volbou, pokud chcete mít dobré vzdělání.

To v Albánii rozhodně není zvykem, už z toho důvodu, že v tamních horách, blízko nichž škola salesiánek stojí, je velice špatná doprava, kvůli čemuž mnohé děti ani do školy nechodí. A navíc jsou zde i zvyky, které jsou nám naprosto cizí. Ještě stále zde je například zakořeněn předsek, že se dívka může po venku pohybovat pouze v doprovodu muže – a jak chcete dceru posílat do školy, když ji musí pokaždé někdo doprovázet? I z toho důvodu v řeholním domě funguje internát pro dívky, které tvoří asi 2/3 žactva.

Problémem je také extrémní nezaměstnanost a byrokracie, která mladé lidi nutí z Albánie emigrovat do bohatších zemí. Právě lepší vzdělání, které jim salesiánky poskytují, je ale možností, jak Albánce udržet doma. A ony samy to svým svěřencům a svěřenkyním vštěpují – stejně jako jim ukazují naše zvyklosti, v nichž jsou si ženy s muži rovny, mohou se volně pohybovat a rozhodovat. Zvyklosti, kde neexistují domluvené svatby, nýbrž dlouhodobé pěstování vztahů z lásky.

Moderní Albánci už jsou jiní než jejich rodiče a prarodiče, kteří ve strachu před brutálním režimem, jenž postihoval jakékoli projevy svobody či náboženství, nikomu nedůvěřovali. Jen pro zajímavost – slyšeli jste někdy o Panně Marie Moučné? Asi ne, stejně jako o ní neslyšel nikdo z návštěvníků besedy. Za komunistického režimu v Albánii totiž její obyva-

telé nesměli mít doma jakékoli náboženské symboly, jinak by je udal třeba soused. A tak si věřící vždy nasypali na válek mouku a z ní si nakreslili postavu Panenky Marie, k níž se modlili. Pokud by někdo náhle přišel, jediným pohybem bylo možné obrázek zničit – a člověk se mohl tvářit, jako že zadělává na chleba. I o tom Michaela vyprávěla a my všichni byli rádi, že dnes už se lidé v Albánii nemusejí bát projevit svůj názor či víru. A že se dětem, které jsou prý velice nadané zejména na jazyky, dostává adekvátního vzdělání. To potěšilo asi každého z posluchačů, a tak se není co divit, že výtěžek z dobrovolného vstupného, které bude věnováno salesiánské škole, byl tak vysoký. Rovných 22 100 Kč! Podle Michaely stačí tato částka přibližně k tomu, aby pokryla nejen celoroční studium některé z dívek, ale i její celoroční ubytování na internátu!

Kéž by se takto povedlo obdarovat všechny tamní děti, jichž je prý ve škole na tři stovky. Ale i tak je to skvělý úspěch, jenž pomůže některým z chudších rodičů, kteří si nemohou dítě dovolit podporovat v plné míře.

Velice proto nejen svým jménem, ale hlavně jménem sestry Michaely Kubíčkové, děkuji každému, kdo se besedy zúčastnil, každému, kdo přispěl byť i tou nejmenší částkou, protože pomohl dobré věci. Vzdělání je základ – pak se lidé nebudou moci stěhovat, jejich země bude vzkvétat, budou mít adekvátní možnost výdělků. A také děkuji panu

Se sestrou Michaelou a panem farářem Holíkem, pro nějž tato akce byla jednou z posledních v Třebíči. Od září působí jako generální vikář v Plzni.

faráři P. Jakubu Holíkovi, že akci zaštitil, a také městu Třebíči, zejména pak starostovi Pavlu Pacalovi, že na besedu poskytl krásné prostory sálu infocentra baziliky sv. Prokopa. A děkuji i spolužačkám z gymnázia, že vážily cestu až z Rosic. Po besedě jsme si tak mohly ve farní kavárně udělat takový malý třídní minisraz po 31 letech od maturity :-)

A ještě malé zamyšlení – osobně si myslím, že o sestře Michaelle neslyšíme naposledy. Nedávno jsme v Senátu probírali možnosti pomoci balkánským zemím a já vystoupila s tvrzením, že právě dobré vzdělání je možnost, jak tamním lidem nejlépe pomoci. To se při besedě potvrdilo, a proto se domnívám, že cesta, kterou nám Michaela ukázala, je ta nejlepší, jakou se můžeme vydat. Proto ji i její sestry a děti, které vzdělávají, budu vždy velice ráda jakýmkoli způsobem podporovat. Pevně věřím, že Bůh bude salesiánskou školu i nadále ochraňovat, k čemuž snad přispěje i Pražské Jezulátko, které jsem Michaelle věnovala. Hodně štěstí!

Na Třebíčsko přijela desetina Senátu

Velice ráda jsem 30. a 31. července na Třebíčsku přivítala velmi milou návštěvu – své kolegy z našeho senátorského klubu Starostové a nezávislí. Na prvním místě bych chtěla jmenovat místopředsedu Senátu Jana Horníka a předsedu klubu STAN Petra Holečka, které doplnili Zbyněk Linhart, David Smoljak, Marek Hilšer, Michael Canov, Jiří Vosecký, Herbert Pavera a Miroslav Balatka. Doprovázeli nás také tajemnice našeho klubu Monika Zachová a manažer PR a komunikace Jan Doležálek.

Z Dukovan přes step k obratlovcům až na loď

Kolegům jsem Třebíčsko chtěla ukázat z několika úhlů pohledu. Protože se o nás mluví jako o energetickém regionu, naše první kroky směřovaly do Jaderné elektrárny Dukovany, kde se nám dostalo velmi krásného přivítání od představitelů této atomové katedrály a také možnosti prohlédnout si reaktorový sál. Energetika je důležitá, a proto jsme návštěvou jaderné elektrárny neskončili – naopak jsme zamířili o dům dále do elektrárny v hrázi Vodního díla Dalešice a odtud pokračovali jen o pár kilometrů dále na vyhlídku Mohelenské hadcové stepi, jež je národní přírodní rezervací.

Ne náhodou jsme se vypravili právě do těchto míst. Jednak je zde krásný pohled do malebného údolí řeky Jihlavy, ale zároveň je zde možné vidět spodní nádrž s korunou hráze Vodní elektrárny Mohelno. Společná fotografie s pozadím JE

Dukovany již byla symbolikou tohoto místa. Následně jsme se přesunuli o pár metrů níže k prohlídce genetické banky. Ta je veřejnosti prakticky neznámá, mnozí kolem ní přitom často projíždíte, míříte-li z obce Mohelno na Dukovany. Sídli totiž pod Hadcovou stepí v Mohelském mlýně a ve speciálních schránkách, v nichž je stabilní teplota -80 °C, schraňuje genetické vzorky různých obratlovců. Provozuje ji Akademie věd ČR, která toto zařízení využívá k výzkumu různých nemocí, změn v populaci obratlovců, ale třeba i při sledování jejich migrace. Myslím, že návštěva ze Senátu byla genetickou bankou velmi překvapena. O dukovanské elektrárně či Dalešické přehradě určitě už všichni senátoři alespoň slyšeli, tento unikát byl ale pro většinu mých kolegů úplnou novinkou.

První den návštěvy jsme zakončili velice milým setkáním se starostkou Hrotovic Hanou Škodovou, starostkou obce Nárameč Ludmilou Jelínkovou, starostkou obce Číměř Lenkou Hůlkovou, starostou Rudíkova Zdeňkem Součkem, předsedou spolku Energetické Třebíčsko Vítězslavem Jonášem a dalšími hosty, kteří přijali mé pozvání na plavbu po Dalešické přehradě na lodi Horácko. Musím se přiznat, že jsem touto plavbou chtěla kolegům ukázat také „své dítě“, tedy lodní dopravu po přehradě, kterou jsem iniciovala před více než dvanácti lety coby starostka Koněšína. O to více mě potěšilo, když kapitán Milan Jahoda u Koněšína pustil i Koněšin-

Horní řada zleva: Místopředseda Senátu Jan Horník, předseda klubu STAN Petr Holeček, senátoři David Smoljak a Miroslav Balatka.

Dolní řada zleva: Senátor Zdeněk Linhart, tajemnice klubu Monika Zachová, senátoři Herbert Pavera, Hana Žáková, Michael Canov, Marek Hilšer a Jiří Vosecký.

skou hymnu, která se rozezněla celou lodí. Myslím, že ačkoli jsou mezi mými kolegy také starostové, obecní hymnou se může pochlubit jen málokterý :-)

Od whisky až ke hvězdám

Noc mí kolegyně strávili v hotelu Zámek Valeč, který si moc pochvalovali pro jeho pohodlí a skvělé zázemí. A také pro výbornou snídani, po níž jsme zamířili do Třebíče, kde nás na radnici přijalo vedení města v čele se starostou Pavlem Pacalem. Ten nás osobně doprovodil do židovské čtvrti, kde jsme navštívili Zadní synagogu a k ní přilehlý Dům Seligmanna Bauera a také Pamětní síň Antonína Kaliny. Pan starosta si pro nás ale připravil velké překvapení – vzal nás do Trebitsch whisky baru.

Zde nám byla představena pravá trebitská whisky, což kvi-toval zejména kolega Jan Horník, který později při setkání s novináři nešetřil superlativy na kvalitu této pálenky :-)

Ale protože jsme naši návštěvu zahájili energetikou, chtě-la jsem ji energetikou také zakončit. Proto jsme zamířili do Ekotechnického centra Alternátor, kde jsme se seznámili s historií borovinské továrny, ale hlavně s možnostmi výroby energie v dobách našich dědečků, ale i v dobách našich potomků. A samozřejmě jsme si nenechali ujít zdejší největší zajímavost, již je projekční koule Science on a Sphere, na které mí kolegyně sledovali aktuální stav oblačnosti kdekoli na Zemi, zemětřesení, ale třeba i simulaci vln tsunami nebo nádherné projekce vesmírných těles.

V reaktorovém sálu Jaderné elektrárny Dukovany

V Alternátoru proběhla i tisková konference s místními novináři, které jsme informovali o naší návštěvě a také o energetických možnostech regionu i celé republiky. Posledním bodem našeho programu byl oběd v Hotelu Atom, odkud kolegyně zamířili domů.

Byly to perné, ale velmi krásné dva dny, za něž bych moc chtěla poděkovat všem, kteří je pomohli zorganizovat, všem, kteří nás provázeli po zajímavých místech našeho krásného regionu, a také všem kolegům-senátorům, kteří se této cesty zúčastnili. Udělali mi opravdu velkou radost, protože na nich bylo vidět, že se jim na Třebíčsku líbí. Věřím, že se k nám budou rádi vracet, protože jsem je ujistila, že zajímavostí je u nás ještě mnohem více.

Uctili jsme památku letce RAF Bedřicha Kružíka

Velice emotivní pro mě bylo slavnostní odhalení pamětní desky pplk. in memoriam Bedřicha Kružíka, trebičského občana, který za 2. sv. války působil v řadách britského královského letectva. Slavnostní ceremoniál 2. září byl velmi pěkně připraven, nechybělo ani vystoupení dětí ze souboru DPS Resonance. Právě dětem musíme připomínat, že hrdinové, jako byl pan Kružík, neváhali bojovat za svobodu naší vlasti.

První školní den v Lipníku

První školní den jsem zavítala mezi školáčky v ZŠ a MŠ Lipník, kteří stejně jako všechny ostatní děti jejich věku vstoupili do nového školního roku 2019/2020. Chtěla bych poděkovat všem paním učitelkám za velice hezké přijetí a také poděkovat lipnickému starostovi panu Miroslavu Svobodovi za milé přivítání a za možnost prohlédnout si prostory obecního úřadu. A dětem hlavně popřát samé jedničky :-)

O epopeji jsme jednali v Moravském Krumlově...

Na pozvání starosty Moravského Krumlova pana Tomáše Třetiny jsem 21. června spolu se svými kolegy ze Senátu Herbertem Paverou, Jiřím Duškem, Mikulášem Bekem, Rostislavem Košťalem a Zdeňkem Papouškem navštívila prostory, v nichž by chtěl Moravský Krumlov umístit světově proslulou Slovanskou epopej Alfonse Muchy. Ta je momentálně uskladněna v Praze, nutno však podotknout, že na moravskokrumlovském zámku byla vystavena více než padesát let. Je pravda, že během té doby zámek trochu zchátral, Moravský Krumlov však nyní do jeho prostor značně zainvestoval a nyní usiluje o navrácení Epopeje zpět. Spolu s kolegy jsme zjistili, že vnitřní prostory zámku odpovídají požadavkům na tuto expozici, a asi nejen já se domnívám, že by bylo lepší vystavit toto monumentální dílo opět v Moravském Krumlově, aby bylo lidem znovu zpřístupněno, než aby bylo umístěno někde ve skladu.

Škoda, že s námi do Krumlova nejeli také pražští radní za oblast kultury,

Při prohlídce moravskokrumlovského zámku

kteří se cesty původně měli zúčastnit. Chápu ale, že když se zasedání pražského zastupitelstva protáhlo až do pátečních ranních hodin, cesta by pro ně byla opravdu únavná. Pevně věřím, že se do Krumlova podívají co nejdříve, abychom s nimi mohli naše dojmy zkonzultovat a dohodnout se na dalších krocích.

Osobně si nemyslím, že by se Epopej měla umístit na navrhovaný zámek

v pražské Zbraslavi – sice je hezký, ale tam podle mě toto dílo zkrátka nepatří. Přála bych si, aby se Slovanská epopej vrátila k nám na Moravu. A to jak z toho důvodu, že se Alfons Mucha, umělec světového formátu, který stál u zrodu secese, narodil v Ivančicích jen kousek od Moravského Krumlova, ale také proto, že jeho maminka pocházela z Kundelova u Budišova na Třebíčsku.

...i na zbraslavském zámku

O možnost být výstavní síní Slovanské epopeje se uchází také zámek Zbraslav – a protože se vždy snažím nahlížet na věci z různých pohledů, vypravila

S kolegou-senátorem Herbertem Paverou na zámku ve Zbraslavi.

jsem se 13. srpna s kolegou-senátorem Herbertem Paverou i do Zbraslavi. Prostory tamního zámku jsou hezké, ale ve srovnání s těmi moravskokrumlovskými velice malé. Epopej je opravdu kolosální dílo, které vyžaduje rozlehlé sály. A navíc, byť je to možná jen můj dojem, nadšení krumlovských občanů pro epopej je přece jen o dost větší. Je zkrátka vidět, že jsou na Muchu, rodáka z blízkých Ivančic, velice hrdí, a že jim epopej za ty roky, co byla v Moravském Krumlově instalována, velmi přirostla k srdci. Rozhodně ale souhlasím s názorem Herberta Pavery, že zbraslavskému zámku by nějaká hezká stálá expozice slušela – a pokud by to byla Galerie Hlavního města Prahy, jak navrhuje, určitě ho v tomto budu pod-

porovat. Společně jsme se ale shodli, že Muchova Slovanská epopej jednoznačně patří do Moravského Krumlova. Už kvůli tomu, že se nedaleko odtud Mistr narodil, a také proto, že jeho maminka pocházela z Kundelova u Budišova na Třebíčsku. A krev přece není voda, že?

Poslední slovo o umístění Slovanské epopeje budou mít zastupitelé Prahy. Naše další dnešní kroky tedy směřovaly za radní pro kulturu Hlavního města Prahy paní Hanou Třeštíkovou. Velmi dobře se uvědomuji, že jednání kulturní komise a následně i zastupitelstva nebude lehké, a proto oceňuji profesionální přístup, ochotu a věcné argumenty, které na schůzce zazněly.

A co si myslíte vy? Kde by měla Slovanská epopej nakonec skončit?

I park v Libušině údolí vznikl díky spolkům

V Ekotechnickém centru Alternátor v Třebíči jsem si 2. srpna opět uvědomila, jak je důležité připomínat si historii, dobu našich dědečků, babiček, ale i našich starších předků. V Alternátoru jsem se totiž zúčastnila vernisáže výstavy „Libušino údolí v proudu času“, která přibližuje, jak se z tohoto malebného místa, kam chodí relaxovat spousta Třebíčánů, stal lesopark s lavičkami, odpočívkami a množstvím stezek.

Libušino údolí, tehdy zvané Janovo či Stařečské, současnou podobu dostalo již na sklonku 19. století, kdy se o ně začal starat zdejší Okrašlovací spolek. A vidíte, opět to byly spolky, které se snažím tak podporovat. Tehdy i dnes se snažily o to, aby naše okolí bylo krásné, staraly se o naši zábavu i vzdělání.

Výstava se skládá ze zvětšenin historických fotografií (ty dala paní Zdenka Palátová, pan Pavel Iša a Muzeum Vysočiny Třebíč), a hlavně z množství dobových novinových článků, které o událostech v údolí informují. A vy si najednou uvědomíte, že historie není jen shluk dat a letopočtů, ale je to hlavně množství lidských příběhů. Na panelech se můžete dočíst, jakou radost Třebíčané měli v roce 1886, když po mostě přes Libušino

Výstava sestává z historických fotografií a článků z dobových novin.

údolí přešel první vlak, jak se bavili u Janova mlýna a na tehdejší Střelnici, jak ale také bojovali o přežití během první světové války, kdy značnou část údolí zcela vykáceli, aby měli v zimě čím topit. Tyto články i fotografie jsou zahrnuty i ve sborníku „Listy z Janova údolí“, který Alternátor vydal k výstavě. Doporučuji si články přečíst – zjistíte tam zajímavosti z Třebíče a okolí, o kterých už my vůbec nevíme, ale jimiž žili naši předkové.

Spolek Míša & Míša pořádá růžovou party

Růžová party – módní přehlídka, mini přednáška o líčení a o tom, jak s láskou přijímat svůj věk, jak o sebe pečovat, grilování.... Další krásná akce Hanky Nejedlé a spolku Míša-&Míša. Děkuji za krásný podvečer, který se konal 14. června.

V rytmu cimbálu a s dobrým vínem

Paní starostku Častohostic Marii Vlácilovou znám již poměrně dlouho, vždyť jsme do loňského roku byly kolegyně. O tom, že je šikovná není pochyb. Ráda jsem 13. července využila pozvání na ochutnávku vín, kterou po odborné stránce zajišťoval další skvělý starosta a kamarád Radek Menčík z obce Domamil. Vínečko od pana Šabaty ze Zaječí je vždy známkou kvality, kterou ještě podtrhlo vystoupení cimbalové muziky Sylván. Děkuji za pozvání a milé setkání.

Dětský domov otevřel dveře

Pozvání na Den otevřených dveří Dětského domova v Náměšti nad Oslavou, který byl naplánován na 8. června, jsem

si zapsala do diáře a pevně věřila, že to musí vyjít. Naštěstí se má víra naplnila. Paní Hana Švecová, ředitelka dětského domova, je nejen sympatická, ale především velmi šikovná a společně s personálem vytváří pro děti domov, který bohužel v mnoha případech její chráněnci nezažili. V prostorách domova na vás dýchne rodinná atmosféra, pěkně upravená navazující zahrada se spoustou možností využití volného času podtrhuje celkový příjemný dojem. Víím, že pro dítě je nejlepší, když může vyrůstat v harmonické rodině s mámou, tátou, sourozenci, ale ne každé má to štěstí. A právě proto jsou zde domovy, pěstouni, tety, dobrovolníci a všichni ti, kteří se snaží kousek štěstí dětem předat. Tuto práci nemůžete dělat kvůli zisku ani kvůli prestiži, ale srdcem. A to mají v Náměšti obzvlášť veliké.

Děkuji všem, kdo takto pomáhají, a přeji jim stále dostatek energie a lásky, kterou předávají těm nejpotřebnějším.

Kulturní léto v Budějovicích

Nemohla jsem si ujít Moravskobudějovické kulturní léto. Koncert Komorního orchestru Filharmonie G. Mahlera, který se konal 22. srpna, dirigovaný Jiřím Jakešem, nám připomněl slavné hudební osobnosti pocházející z regionu Vysočiny. Děkuji za pozvání, příjemně strávený večer a paní místostarostce Janě Kiesewetterové za milé přijetí.

V Kramolíně slavili 110 let hasičského sboru

V Kramolíně si 6. července připomněli 110 let od založení tamního sboru dobrovolných hasičů. Více než století, to už je pořádně dlouhá doba, která sahá až do časů rakousko-uherské monarchie. Už tehdy sbor fungoval nejen coby ochránitel před požáry, ale také jako spolek organizující mnoho kulturních akcí. A já si opět připomněla, jak moc jsou tyto spolky pro dění malých obcí důležité. Bez nich by život na vesnicích v podstatě zanikl, sousedé by se snad ani neznali. V Kramolíně, ale i všude jinde, kde hasiči a další spolky na vesnicích působí, toto však nehrozí. Bylo to vidět i na krásné akci, kterou hasiči uspořádali. Vše začalo pochodem přes ves a poté se všichni přesunuli za hostinec U Polehlů, kde byli vyznamenáni hasiči nejen z Kramolína, ale i z dalších obcí, kteří se na organizaci podíleli.

Ještě jednou Kramolínským gratuluji ke krásné akci i ke 110 letům jejich sboru a děkuji za pozvání. Jmenovitě starostovi obce panu Jaroslavu Žákovi, starostovi sboru panu Ludvíku Ležáko-

vi a panu Janu Pavlíčkovi z Výkonného výboru Okresního sdružení hasičů Třebíč.

Ať se SDH Kramolín daří přinejménším dalších 110 let.

Při slavnostním průvodu obcí

Korejský dobrovolnický program v Nemocnici Třebíč

Jihokorejští dobrovolníci přijeli do Třebíče už potřetí. Letos poprvé však zavítali do trebičské nemocnice, kde na konci června dva dny pomáhali s úklidem areálu a úpravou zeleně. Odpoledne se věnovali představení, kde široké veřejnosti, pacientům i zdravotníkům představovali korejskou kulturu.

Korejské aktivity v nemocnici nespočívaly jen v dobrovolnictví a představení korejské kultury. Firma KHNP darovala nemocnici 200 000 Kč na pořízení ultrazvukového přístroje. Slavnostního předání šeku na tuto částku se společně s ředitelkou nemocnice Evou Tomášovou účastnil také starosta Třebíče Pavel Pacal. Pevně věřím, že dobrá spolupráce mezi oběma zeměmi bude pokračovat i nadále.

S jihokorejskými dobrovolníky v trebičské nemocnici

Nová magnetická rezonance pomůže mnoha lidem

Díky nové rezonanci lidé nebudou muset jezdit např. do Brna. (Foto: L. Pavlíček)

Jsou věci, které jsou nesmírně potřebné, ale o kterých bychom si přáli, abychom je nikdy nemuseli využít. To je případ magnetické rezonance, která byla 3. července otevřena v Nemocnici Třebíč. Nemocnice Třebíč a její provoz se naplno rozběhl pět dní poté.

Toto diagnostické zařízení velice pomůže jak pacientům, tak lékařům. Asi nejen já bych chtěla, aby se rezonance využívala co nejméně, pokud možno vůbec, ale jsem realista, a tak chápu, že je to jen zbožné přání.

Jedno ale vím jistě – trebičská nemocnice, která už je i tak na velmi dobré úrovni, pořízením magnetické rezonance udělala další obrovský krok kupředu. Pacienti z Třebíče nyní nebudou muset dojíždět do Jihlavy či Brna. Gratuluji!

Židovské město se vrátilo do minulosti

V polovině července jsem v Třebíči navštívila festival Oživené židovské město – a stejně jako loni jej mohu jen a jen doporučit. Krásné dámy v kloboučcích, četníci jako vystřižení z Četnických humoresek, do toho dobová hudba, to vše skvěle dokresluje atmosféru jako z historického filmu. Děkuji MKS Třebíč a jeho ředitelce Jarce Hanáčkové, že tuto výbornou akci připravuje.

Police pořádala sjezd rodáků

Nejvýznamnější kulturní a společenskou akcí v obci Polici (nejjižnější obec Kraje Vysočina) jsou bezesporu rodácké sjezdy. Mají tu zde dlouholetou tradici. První rodácký sjezd byl v roce 1964 a poslední probíhal o víkendu 28. až 30. června. Veškerý kulturní program se konal v zámecké galerii, kam opět přijeli poliští rodáci z celé ČR i ze zahraničí. Celkem se sešlo úctyhodných 2000 návštěvníků.

Sjezd začal v pátek trubením trubačů ze zámecké věže a večerní taneční zábavou, v sobotu dopoledne se konal den otevřených dveří v MŠ, ZŠ, hasičské zbrojnici a na zámku. Zde se mohli návštěvníci obce podívat na fotografie z histo-

Se starostou Police Karlem Janouškem

Ve slavnostním průvodu šly i krásně oblečené dámy s urozenými pány.

rie obce až po současnost. Součástí programu byla také prohlídka zámku, prohlídka muzea historických motorek, dále také muzea našich letců v RAF (stálá a jediná expozice tohoto druhu v ČR) a vstup na věž. Zajímavostí zámku je zcela zachovaná a neporušená zámecká kaple z 18. století.

V Polici je vidět pořádný kus odvedené práce. Poliští mohou být právem hrdi na svého dlouholetého starostu pana Karla Janouška, který pro Polici, jak se říká, žije tělem i duší. Děkuji vedení obce za pozvání. Již nyní vím, že jsem v Polici nebyla naposledy.

Regionální den železnice v Jihlavě

První červnový den jsem si nemohla nechat ujít Regionální den železnice, který se uskutečnil v Jihlavě. Byla to zároveň i příležitost potkat se například s naším panem hejtnanem Jiřím Běhounkem nebo ředitelem ČD panem Miroslavem Kupcem. Rozhodně jsem nezhálela. Připomenutí s požadavkem na rychlíkové spojení Třebíčska s Prahou a dál do Čech je stále aktuální a postupnými kroky se ho snad opravdu dočkáme. Musím říct, že i zástupci kraje se snaží hledat cestu. Ne nadarmo se říká, že kde je vůle, najde se také cesta. Mimo jiné jsem se potkala s celou řadou dobrých kamarádů a přátel a svezla se soupravou RegioPanter650 a parní lokomotivou 433.0. Prohlídka dalších historických kousků či souprav, kterými jsem ještě coby dítě jezdila s rodiči, byla celkovým bonusem pěkného dne v Jihlavě.

Akci podpořil Kraj Vysočina.

Svézt jsme se mohli třeba v soupravě RegioPanter650.

Petr z Mladoňovic by jistě také nešetřil chválou

Ráda jsem 22. června zamířila na Jemnicko, do obce Mladoňovice, kde slavili 700 let od první písemné zmínky o obci a 150 let od vysvěcení zdejší kaple sv. Floriana – a kde při této příležitosti uspořádali i pátý rodácký sraz.

Obcí mě provedl pan starosta Jan Chloupek, jenž v jejím čele stojí už 30 let. A nutno podotknout, že Mladoňovice pod ním opravdu vzkvétají, protože se jedná o ves, na kterou je radost pohledět. Zvláště

hrdí jsou zde na novou hasičskou zbrojnicí, kterou postavili zcela bez dotací, jen z obecního rozpočtu. To se opravdu v dnešní době jen tak nevidí a svědčí to o dobrém hospodaření obce. Právě hasiči SDH Mladoňovice jsou v Mladoňovicích na špičkové úrovni, což dokládá i množství cen, které si přivážejí z různých soutěží.

Kromě toho jsem spolu s mnoha dalšími návštěvníky zhlédla i obecní úřad,

S panem starostou Chloupkem, který stojí v čele Mladoňovic již 30 let.

muzejní expozici, kapli, víceúčelové hřiště, tělocvičnu, kde byly vystaveny fotografie z nedávné i dávné historie obce či řada publikací. Připraven byl i kulturní program, v němž jedno z hlavních vystoupení připadlo na děti ze zdejší mateřské a základní školy (ano, ačkoli mají Mladoňovice jen asi 400 obyvatel, děti prvního stupně nemusejí z obce dojíždět například do Jemnice – což jednoznačně chválím).

Také škola je velmi hezká a i ona byla součástí prohlídky. Kromě toho mi pan starosta Chloupek představil také prostory firmy SWN Moravia, která patří mezi nejvýznamnější moravské podniky vyrábějící schodiště.

Součástí oslav byl i křest nové knihy zachycující historii kaple sv. Floriana, kaple Panny Marie v Dobré Vodě a také historii Mladoňovic celkově.

V Mladoňovicích se mi velice líbilo a určitě jsem sem

nezavítala naposledy. Chtěla bych tímto poděkovat panu starostovi Chloupkovi za velmi milé přijetí. Věřím, že nejslavnější rodák, Petr z Mladoňovic, rektor Karlovy univerzity, který nám coby přítel Jana Husa a očitý svědek kostnického koncilu doložil Husův boj za pravdu, by na svou rodnou obec, v níž má i expozici, byl hrdý.

Milí Mladoňovičtí, moc díky – velmi ráda jsem mezi vás zavítala.

Otec Jakub míří do Plzně

První zářijový den byl zároveň posledním, kdy jste mohli v bazilice sv. Prokopa v Třebíči slyšet kázání pana faráře P. Jakuba Holíka. Ten od září přestoupil na biskupství v Plzni na pozici generálního vikáře. Na poslední mši svatou vednou otcem Jakubem do baziliky dorazily stovky lidí.

Otec Jakub se s každým vřele loučil. Na snímku se zdraví s mým manželem Petrem.

Opět mezi seniory

O prázdninách se dvakrát sešli dobrovolníci, kteří pomáhají v Domově pro seniory na Koutkově ulici. Ráda jsem se zúčastnila obou setkání, kdy jsem využili pěkného počasí a naše přátele vyvezli po okolí. Na tyto akce chodím moc ráda, protože mě úsměvy seniorů vždy nabijí energií.

Se seniory většinou vyjíždíme „za humna“ a pak na zahrádku v hospůdce U Boba.

Šamajim připomněl hrdinství Antonína Kaliny

Zejména v třebíčské Zadní synagoze probíhal začátkem srpna XVI. ročník festivalu židovské kultury Šamajim. Já osobně tento festival chápu nejen jako zajímavý průřez judaismem koncipovaný tak, aby byl srozumitelný i laikům, ale jako krásnou ukázkou toho, jak blízko mají k sobě Česká republika a Stát Izrael. A to nejen proto, že Šamajim zaštiťuje izraelská ambasáda a velvyslanec Izraele v ČR J. E. Daniel Meron byl jedním z hlavních hostů slavnostního zahájení. Letos bylo toto sepětí totiž patrné i díky výstavě, kterou jste v Zadní synagoze mohli zhlédnout až od 23. srpna a která nesla název „Masaryk a Svatá země“.

První československý prezident totiž vždy podporoval židy, což plně dokládá i jeho nezlomná snaha očistit Leopolda Hilsnera. V roce 1927 pak podnikl cestu do tehdy britské Palestiny, kde se setkal s mnoha židovskými představiteli, rabíny, ale třeba i obyčejnými osadníky v kibucech. V jeho stopách kráčet jeho syn Jan, který se přičinil o vznik Státu Izrael. Výstavu připravilo izraelské velvyslanectví a pan velvyslanec Meron nezapomněl zdůraznit, že současní Izraelci jsou si vědomi, jak významnou pomoc Češi Izraeli poskytli. A začalo to právě Masarykem, který vybojoval samostatný československý stát a posléze podporoval vznik samostatného židovského státu.

Česká republika a Izrael mají k sobě podle mě tak blízko také proto, že se vždy cítily být ohroženy silnými státy. V našem případě to bylo po staletí Rusko a Německo, v případě Izraele arabské státy. Ty v minulosti Izrael několikrát napadly, Izrael je ale vždy dokázal porazit – přičemž poprvé to bylo právě díky našim zbraním, které jsme Izraelcům dodali navzdory embargu, a také pilotům, kteří absolvovali výcvik v Československu. A Izraelci nám tuto pomoc nezapomněli stejně, jako nezapomněli na prezidenta Masaryka. Jak dokládá výstava, v Izraeli je množství míst, která jsou po našem prvním prezidentovi pojmenována.

Jeho Excelence však připomenula také osobnost Antonína Kaliny, jemuž je letošní ročník Šamajimu věnován. Tento třebíčský hrdina, který v koncentračním táboře v Buchen-

waldu zachránil více než 900 židovských chlapců, byl Státem Izrael oceněn titulem Spravedlivý mezi národy. Jedná se o jeden z nejvýznamnějších mírových titulů vůbec a kopii certifikátu můžete vidět v Kalinově pamětní síni vedle Zadní synagogy.

Pan velvyslanec nám přeložil, co je tam v hebrejštině napsáno. „Zachrániš-li jeden život, zachrániš celý svět,“ stojí na certifikátu. A Kalina, třebíčský švec Antonín Kalina z Kočičiny, těchto světů tedy zachránil více než devět set.

Vzpomenuli jsme také pana Pavla Frieda, třebíčského rodáka, někdejšího představitele brněnské židovské obce, jenž bohužel zemřel začátkem června (viz strana 22) a s nímž se pan velvyslanec osobně znal.

Ale abych nepsala jen o vážných věcech, musím pochválit skvělou kapelu Rejbele, která provázela slavnostním zahájením, a vynikající děvčata z třebíčského tanečního souboru Yocheved. Ta předvedla tak výborné a strhující vystoupení, že v sále nebyl snad nikdo, kdo by netleskal do rytmu.

Pan velvyslanec Daniel Meron je velmi šarmantní a milý člověk.

Děvčata z Yochevedu předvedla vskutku strhující vystoupení.

Duše v hudbě na folkovkách

K létu v Náměšti nad Oslavou neodmyslitelně patří Folkové prázdniny, které letos začaly 27. července. Tentokrát měly podtitul "Duše v hudbě", o čemž jsme se mohli přesvědčit hned v úvodním koncertě houslových mágů Felixe Lajkó a Volosi. Byl jedinečný a duše nejednoho návštěvníka zaplesala. Děkuji za pozvání a jsem ráda za spoustu spokojených, nadšených, věrných a vděčných návštěvníků. Velké poděkování posílám též pořadatelům a partnerům akce.

V Hodově jsme si připomněli 670. výročí obce

2019 – 670 = 1349. Vezmeme-li toto číslo coby časový údaj, pak se jedná o slavnou dobu císaře Karla IV., který rok předtím založil Nové Město pražské, Karlovu univerzitu a hrad Karlštejn. A právě z roku 1349 pochází první písemná zmínka o obci Hodov na severu Třebíčska. Výročí 670 let od této významné události si hodovští občané připomněli 18. srpna v rámci své pouti, kdy zároveň nechali požehnat nové obecní symboly a také nový vůz zdejších dobrovolných hasičů.

Znak plně vystihuje podstatu obce. Pohár vedle radlice značí hodujícího rolníka, nad tím se skví pět hvězd, které symbolizují svatozář Jana Nepomuckého, patrona obce. Dole je umístěn len, který pro Hodov býval zcela typickou rostlinou. To vše je umístěno na zeleném štítu, jenž značí historicky zemědělský ráz Hodova a krásnou přírodu. Zelená je navíc také barvou naděje – a já věřím, že tato naděje znamená, že Hodov bude i nadále vzkvétat tak jako dosud.

O tom se může přesvědčit každý, kdo sem přijede. Mají tu krásně opravené domy, funguje tu pohostinství i prodejna, mají tu poštu a také krásnou mateřskou školu s velkými prostorami nejen uvnitř, ale i venku. Radnice investuje miliony korun do rozvoje obce, lidé se aktivně podílejí na společenských událostech, jako jsou maškarády, kateřinský ples či adventní rozsvěcení vánočního stromu. To vše díky místním sokolům a hasičům, kteří tyto akce připravují.

A zase jsme u mého oblíbeného tématu – i Hodov jasně do-

kazuje, že bez spolků by obce nemohly existovat, nebyl by v nich život. Přesně jak to při slavnostním svěcení symbolů řekl pan farář Jiří Polach: „Obec nejsou domy, ale lidé.“ A tito lidé spolu musejí vycházet, nesmějí žít v nevraživosti, jinak by nemohli budovat obec ani svou vlast. A na Hodově je patrné, že tamní lidé opravdu žijí ve vzájemné pospolitosti, jinak by jejich obec nemohla tak zářit do krásy.

Během slavnostního shromáždění u kaple sv. Jana Nepomuckého, během průvodu obcí i během sousedského posezení na hřišti bylo jasně vidět, jak jsou občané Hodova na svou obec hrdí, jak se mají rádi, jak si rozumějí. Moc bych si přála, aby jim tento harmonický soulad vydržel i nadále. A věřím, že tomu tak bude. Snad i díky sošce Pražského Jezulátka, které jsem předala panu starostovi Jašovi, aby nad Hodovem bdělo, a snad i díky sv. Kryštofovi, jehož podobiznu jsem věnovala místním hasičům, aby ochraňoval nový hasičský automobil včetně jeho posádky.

S panem starostou Stanislavem Jašou, kterému jsem pro obec věnovala sošku Pražského Jezulátka, aby ochraňovalo Hodov i v časech budoucích.

Milí občané Hodova, ještě jednou velice děkuji za pozvání, moc jsem si vaši společnost užila. Jako předsedkyně ekologického mikroregionu Horácko jsem hrdá na to, že i vaše obec do něj patří. Děkuji vašemu panu starostovi Stanislavu Jašovi, jeho manželce, starostce Hrozatína paní Janě Uchytlové a všem hasičům jak z Hodova, tak z okolních obcí za příjemnou společnost. Těším se zase někdy na viděnou. Ať se vám daří!

Výstava a hudební festival v Jaroměřicích

V Jaroměřicích n. R. jsem v sobotu 3. srpna navštívila dvě lidsky propojené akce. Výstavu obrázků a loutek klientů Denního centra Barevný svět, o. p. s., a Zahajovací galakonzert hudebního festivalu Petra Dvorského.

Martínkovské kroje jsou pastvou pro oči

Chasa nikoho nezapomněla vyzvat k tanci.

Chcete-li někdy zažít pravou atmosféru moravských hodů tak, jak ji známe třeba ze Strážnice či Kyjova, nemusíte jezdit nikam daleko. Totéž totiž nabízejí i hody v Martínkově nedaleko Moravských Budějovic. Děvčata a chlapci chodí dům od domu v krojích, juchají a zpívají – zkrátka jako na Slovácku. O víkendu 17. a 18. srpna v Martínkově slavili již XXXVII. ročník této veselice a já byla velmi potěšena, když jsem od starosty Martínkova pana Josefa Pléhy obdržela pozvánku.

Velice obdivuji nápaditost krojů, které podle pana starosty Pléhy opravdu vycházejí z lidových tradic, a Martínkovští je nechali navrhnout na základě rad etnografů. Velice obdivuji i chasu, jak se k této veselici staví, s jakou vážností se snaží o co nejlepší „umělecký dojem“. Velice obdivuji i děti, které taktéž byly oblečeny v krojích – a bylo na nich vidět, že už se nemohou dočkat, až povyrostou a připojí se do průvodu. Právě takto se v našich malých spoluobčanech buduje láska k místu, kde vyrůstají, patriotismus a hrdost na svou malebnou obec, ale i zemi. Chtěla bych též pochválit členy souborů Okřešánek a Bajdyš, kteří se do průvodu také zapojili. Tato spolupráce tak pomáhá udržovat tradice snadněji, a člověk zároveň může porovnat kroje.

Nejen hody, ale i výstava o odboji za 2. světové války

Spolu se svým manželem jsem se zúčastnila také dopolední mše, kterou vedl želetavský farář D. Pavel Rostislav Novotný, OPraem. Mši svatou sloužil ve zcela zaplněném martínkovském kostele Navštívení Panny Marie a snad na každého z přítomných jeho kázání zapůsobilo tak silně jako na mě. Mluvil o tom, jak právě Panna Marie, již je kostel zasvěcen a která je patronkou obce, pochopila, že má vyšší poslání. Možná měla plány být dobrou Josefovou manželkou, ale osud jí určil, že bude zároveň matkou Božího syna. Nemohla to změnit, ale přijala to – tak, jako máme plány i my, ale ať chceme, nebo ne, ne vždy se nám je podaří splnit. To je zkrátka život a život musí být oslavován – a právě lidové tradice a veselice, kte-

ré jsme měli možnost v Martínkově spatřit, vycházejí z oslavy Boha a života. Zároveň se jedná o setkání lidí dobré vůle, protože každý z těch, kdo se vypravili na průvod obcí, i těch, kdo jim pomáhali, musejí spolupracovat, být spolu zadobře. Jinak by žádný průvod nebyl, jinak by nevznikla tato tradice, jinak by pokojně nemohla existovat ani obec. To vše jsem

si uvědomila, když jsem poslouchala kázání pana faráře Novotného, pro nějž to bylo poslední vystoupení před martínkovskými občany. Ze své želetavské farnosti se totiž vrací zpět do svého domovského kláštera v Nové Říši a já mu přeji, aby i nadále byl stále plný radosti a laskavosti. Plný radosti a laskavosti jako byl 18. srpna nejen v Martínkově, ale po celou dobu svého působení na farnosti v Želetavě a okolí.

S velkým zájmem jsem si také prohlédla poutavou výstavu věnovanou operačnímu nasazení výsadku Spelter a partyzánské skupině Lenka-Jih. Na panu starostovi Pléhovi bylo vidět, jak ho toto téma zajímá a jak je hrdý na to, že i v Martínkově žili lidé, kteří bojovali za svobodu a demokracii v čase největšího útlaču.

Chtěla bych vyzdvihnout činnost všech martínkovských obyvatel, že se s takovým zápalem zapojují do života obce. Bylo to patrné nejen z průvodu, ale také z krásně upravené návsi, již vévodí pěkný parčík, a opravených domů. Vedení obce si také pochvalovalo činnost zdejších spolků a já (byť se opakuji, ale zkrátka to musím říct) opět viděla, že moje podpora spolkové činnosti na malých obcích má smysl. Bez spolků by ve vesnicích nebyl život – a nebyly by tam ani tak krásné akce, jakými byly letošní hody.

Děkuji všem martínkovským občanům, že tento víkend připravili tak krásnou akci, která má již pevně zakořeněnou tradici, děkuji chase za krásné vystoupení i dobré víno, děkuji panu starostovi Pléhovi, panu místostarostovi Řepovi a všem zastupitelům za srdečné přivítání a milou společnost. Titul Vesnice roku Kraje Vysočina, který jste získali v roce 2015, si právem zasloužíte – a to z toho důvodu, že Martínkov a jeho tradice udržujete stále, a nikoli jen pro daný „vítězný“ rok. Ať nad vámi všemi i nadále bdí vaše patronka Panna Marie. Těším se na viděnou s vámi příští rok, kdy společně oslavíme 700 let vaší krásné obce.

Za všechny Martínkovské se s P. Novotným rozloučil pan starosta Pléha.

Jakubovské auto si prohlédli i hosté z Rakous

Už hodně dlouho jsem si tak příjemně nepopovídala jako 28. července na pouti v Jakubově u Moravských Budějovic – a při té příležitosti i slavnostně uvedli do provozu nový hasičský automobil. Právě ten byl středobodem dnešních oslav, na které přijeli i hasiči z partnerského Gerasu v Dolních Rakousích a kterými provázela jihomoravská kapela Stříbrňanka.

Na Jakubovu je vidět, jak vzkvétá. Nejde přitom jen o krásně opravené fasády, ale také o spoustu malých dětí, které zde přibývají každým rokem a které několika stovkám hostů předvedly moc pěkné vystoupení. Na nich i na jejich rodičích i prarodičích bylo vidět, jak moc mají rádi svou rodnou obec a jak jsou na ni všichni hrdí. Starší děti kráčely také v průvodu – samozřejmě, že v hasičských dresech. Kráčely hrdě a s radostí v očích, protože tento den byl pro Jakubov slavným dnem a ony byly jeho součástí. Neuvědomovaly si to, ale možná nějak podvědomě cítily, že právě ony jsou budoucností své obce – a až trochu odrostou, budou mít na sobě hasičské uniformy jako jejich tatínci a maminky. Plně jsem si opět uvědomila, jak jsou spolky, jako jsou dobrovolní hasiči, pro tyto obce důležité. Bez nich by neexistoval tento společenský život a tato krásná pospolitost, díky níž rodáci v obcích rádi zůstávají. To vše ale musí jít ruku v ruce s dobrým vedením obce. Starosta musí

cítit potřebu obyvatel, musí vědět, co chtějí. A to pan starosta Miroslav Kabelka, který mě na tuto krásnou akci pozval, ví opravdu dobře. Svědčí o tom koneckonců i to, že v čele Jakubova stojí už od roku 1998.

Moc se mi líbilo nejen nové hasičské auto a posezení s dobrými přáteli, ale také nově opravený interiér zdejší fary. Jakubov je přifařen k Babicím, odkud na pouť přijel i pan

farář R. D. Lubomír Řihák, aby novému automobilu požehnal, jakubovská fara je tedy zatím prázdná. Na oslavy se z ní ale stala výstavní síň, kde se lidé mohli seznámit se životem zdejšího významného kněze mons. Matěje Kabelky, od jehož úmrtí letos uplynulo 100 let, a také o činnosti zdejší partyzánské skupiny Lenka-Jih a paravýsadku Spelter, které zde působily během 2. sv. války.

Zážitků byla spousta a příjemných setkání s mnoha milými lidmi ještě více. Panu starostovi velice děkuji za pozvání, všem jakubovským občanům za laskavé přivítání,

dětem za pěkný kulturní program... A hasičům? Těm hlavně přeji, ať nad nimi neustále bdí svatý Florián, díky němuž se od požáru vždy vrátí v pořádku, nad novým automobilem ať drží ochrannou ruku svatý Kryštof, aby do cíle vždy dojel bez nejmenšího škrábance, a celému Jakubovu přeji, ať jej ochraňuje svatý Jakub Starší, patron obce. Milí obyvatelé Jakubova, ať se vám i vaší obci daří i nadále. Moc děkuji.

S jakubovským starostou panem Miroslavem Kabelkou před novým hasičským automobilem

Zdravé město Třebíč pořádalo festival Bud' fér

Zámecký park v Třebíči hostil 21. července čtvrtý ročník exotického festivalu „Bud' fér“. Kromě možnosti zakoupení férové kávy (více se o férové kávě můžete dozvědět na www.fairtrade.cz) si mohli návštěvníci pod vedením bubenického mistra zabubnovat, nechyběla módní přehlídka spolku Míša&Míša, divadelní představení, pro děti byl připravený doprovodný program jako malování na obličeje, výroba dešťových holí a mnohé další.

Letošní ročník nabídl návštěvníkům také jednu zajímavost, a to možnost ochutnání tepelně upraveného hmyzu. Já jsem však v sobě ani tentokrát nenašla odvahu tuto pro mnohé gurmány lahůdku ochutnat. Děkuji Ivetě Ondráčkové ze Zdravého města za pozvání a super organizaci.

Michal Kalenda ze spolku Míša & Míša se malování na obličeje rozhodně nebál.

Mikroregion oceňoval

V Budišově jsme 21. srpna na slavnostním setkání členů Horácko – ekologického mikroregionu ocenili nejen současné obce, tedy členy mikroregionu, ale hlavně starosty, kteří u zrodu tohoto sdružení před dvaceti lety stáli. Ráda jsem se setkala s bývalými kolegy, s nimiž jsem coby předsedkyně mikroregionu zažila spoustu krásných chvil – a díky nimž se podařilo uskutečnit mnoho pěkných věcí pro obyvatele našeho mikroregionu. Tou nejvýznamnější je posílení cestovního ruchu v rámci Dalešické přehrady, na niž se mi spolu s ostatními starosty podařilo zařídit lodní dopravu, vybudování desítek kilometrů cyklotras či pořízení party stanů. Chci tímto poděkovat i Nadaci ČEZ za dlouhodobou spolupráci.

Čí je pouť? Naše!

Bartolomějská pouť v Koněšíně je za námi. Ta letošní byla zase o poznání slavnostnější. Chasa má nové kroje, na které si sama svojí činností přispěla. Mladá drobotina se nám zase o něco rozrostla a z toho člověk nemůže nemít radost. Počasí nám přálo po všechny tři dny a já obdržela dvě velká perníková srdce a růžičku, kterou pro mě vystřelil teprve desetiletý Lukášek Špaček. Velké poděkování patří pořadatelům letošní pouti: Sboru dobrovolných hasičů v Koněšíně, stárkům, ale i všem občanům, kteří tak přispěli k udržení tradic.

Čí je pouť? Naše!! :-)

Milí mladí Pyšeláci, ave Pyšel!

Měla jsem to štěstí, že jsem se 22. srpna mohla seznámit se zřejmě nejznámějším senátorem všech dob. Samotným Gaiem Juliem Caesarem, císařem mocného Říma. Ten si totiž usmyslel, že po více než dvou tisíciletích opět dobude cizí země – a pro začátek se svou suitou vtrhl do obce Pyšel na Třebíčsku. Pyšelské děti se ale rozhodly svoji vesnici bránit a převtělily se do hrdých Galů vedených Asterixem a Obelixem. Po týdenním zápolení Caesar a jeho kohorty musely uznat porážku a stáhnout se zpět na Apeninský poloostrov. Nutno podotknout, že se vše odvíjelo ve sportovním duchu. Na bitvy nedošlo, zato vše vyvrcholilo velkým olympijským kláním.

Spolu s Caesarem gratuluji malému galskému bojovníkovi.

Takové bylo téma "přívěsnického" tábora, který uspořádala obec Pyšel. Po celý týden zde probíhalo přátelské soustředění Galů a Římanů, které muselo (jak také jinak) skončit vítězně pro Galy, tedy hrdinné obránce této vesnice. Zde je třeba pochválit i starší pyšelské děti, které se zhostily rolí římských vojáků, přestože už od začátku věděly, jak pro ně souboje s malými, ale o to více zarputilejšími bojovníky dopadnou. Nezkazily jim však radost, a tak Galové kráčeli od vítězství k vítězství. Poražení Římané v čele s Caesarem dokázali, že čest je pro ně mnohem víc než pouhé slovo, a proto vítěze odměnili zaslouženými medailemi. I to bylo drobné poselství, jež dětem chtěla vzkázat pyšelská paní starostka Martina Brestovská, která „přívěsnický“ tábor vymyslela. Tedy, že i uznání vlastní porážky, a zároveň pokora v případě vítězství, každého člověka ctí.

Paní starostka se do her také aktivně zapojila – a coby veselá kopa na sebe vzala podobu Obelixe. A protože má skvělého manžela, ten se pro změnu zhostil úlohy samotného Caesara.

Je krásné, když se dospělí lidé, a představitelé obce obzvlášť, takto věnují dětem. Ty poté vidí, že starostce a jejím přátelům záleží také na nich, protože právě ony jsou budoucností obce. Moc ráda jsem do Pyšela přijela a s některými dětmi si pak popovídala. Bylo na nich vidět, jak jsou na svou vesnici hrdé. Mějte se krásně, milí mladí Pyšeláci, a „Ave Caesar!“ A hlavně: „Ave Pyšel!“

Před půlstoletím stáli Češi proti Čechům

Ačkoli půl století od okupace vojsky Varšavské smlouvy jsme si připomenuli i loni, neměli bychom zapomínat ani na 21. srpen 1969. Tehdy definitivně skončilo Pražské jaro a páteř československých občanů byla zlomena na dlouhých dvacet let. Tento den se proti sobě totiž postavili sami obyvatelé naší země. Proti masovým protestům, které vypukly na první výročí okupace, nezasáhla okupační armáda, nýbrž milicionáři, příslušníci SNB a částečně i českoslovenští vojáci. Ti sovětsí

zůstali v kasárnách, odkud měli vyjít teprve v případě, že by demonstrace nebyly zvládnutelné „vnitřní“ bezpečností.

Zvláště členové Lidových milic si proti demonstrantům počínali velmi brutálně, na demonstrující stříleli bez toho, že by byli sami napadeni. Celkem tak byly zraněny desítky lidí, pět zemřelo. Velice tragická je smrt čtrnáctiletého Bohumila Siřínka, kterého neznámý milicionář střelil do břicha. Chlapec pak zemřel v nemocnici a jeho

rodiče si smrt svého syna ani nemohli připomínat.

Toto vše se dělo s vědomím nejvyšších představitelů země, včetně mužů Pražského jara. Právě tehdy lidé pochopili, že veškeré demokratizační procesy, jimiž země žila ještě rok předtím, jsou definitivně ztraceny. Zklamali se ve svých představitelích, většina se smířila se situací, mnozí emigrovali. Právě tehdy naplno nastoupila normalizace a režim utáhl šrouby, které začaly povolovat až na sklonku 80. let.

Vzpomínka na hrdiny z kostelní krypty

Před 77 lety, 18. června 1942, se u jednoho nenápadného kostela v Praze začaly shromažďovat stovky esesáků a vojáků Wehrmachtu. Uvnitř svatostánku se skrývalo sedm mužů. Dva z nich ne celé tři týdny předtím spáchali atentát na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. Jeden z této dvojice pocházel z Dolních Vilémovic na

Třebíčsku. Jan Kubiš, stejně jako šest jeho kamarádů, doplatil na zradu Karla Čurdy a zahynul po boji, který snad ani nebylo možné vyhrát. Sedm statečných vzdorovalo stonásobné přesile několik hodin – ale ani jeden z nich neprohrál. Bojovali do posledního dechu, do posledního náboje, který si někteří z nich nechali pro sebe. Nevzdali se... Nevzda-

li se myšlenky na svobodu, kterou si v srdci nesli od té chvíle, kdy opustili vlast, aby mohli bojovat proti nacistickým tyranům. A v našich srdcích tito hrdinové zůstanou navždy. Vzpomeňte jich, zamyslete se, co před oněmi 77 lety prožívali, a věnujte jim tichou vzpomínku. Čest jejich památce.

Rozhodnutí vlády nejmenovat do „jaderného výboru“ senátora je chybné a nedemokratické

Vláda 8. července schválila plán, který přibližuje dostavbu nových bloků v jaderných elektrárnách v Dukovanech a v Temelíně. ČEZ se stane investorem, bude mít dvě dceřiné firmy, vláda pomůže garancemi. Až dotud vše v pořádku.

Co ale vypadá podivně, je složení Státního výboru pro výstavbu nových jaderných zdrojů (nazývaného zkráceně „jaderný výbor“), který vláda za tímto účelem založila. Předsedá mu premiér Andrej Babiš, jeho členy jsou odborníci Jaroslav Míl, Jan Vacík, Vojtěch Michalec, Jaromír Novák, Vladivoj Řezník a Jana Siegerová, dále pak někteří ministři, generální ředitel ČEZ Daniel Beneš, předseda dozorcí rady ČEZ Otakar Hora či předsedkyně Státního úřadu

pro jadernou bezpečnost Dana Drábová a také poslanci napříč celým politickým spektrem. Ve výboru však není byt jen jediný senátor!

Upřímně řečeno nechápu, proč je horní komora takto vyčleněna z tak důležitého výboru. Senát je nedílnou součástí Parlamentu ČR, jeho předseda je po prezidentovi druhý nejvýše postavený činitel v zemi. Senátoři jsou voleni na šest let, takže by mnozí z nich ve výboru vydrželi ještě o dva roky déle než poslanci volení na čtyři roky – což je u tak dlouhodobé akce velice podstatné.

Mrzí mě to o to více jako předsedkyně senátního podvýboru pro energetiku a dopravu, a navíc senátorku za Třebíčsko, tedy za region, který bude nejvíce dotčen stavbou dukovanského

bloku. Informace z „jaderného výboru“ se budeme v Senátu dozvídat až zprostředkovaně, nebudeme u rozhodování o všech důležitých krocích – a stejně tak i občany budeme moci informovat až dle zpráv z druhé ruky. Fakt, že ani jeden senátor nebyl do „jaderného výboru“ obsazen, je velmi smutný – a ještě smutnější je skutečnost, že jsem se o tom dozvěděla nikoli oficiálně od členů vlády či vládních úředníků, ale od zpravodaje ČTK, který mi včera telefonoval, co si o tom myslím.

Rozhodnutí složit „jaderný výbor“ tímto způsobem je chybné, velmi krátkozraké a také nedemokratické, protože naprosto pomíjí činnost Senátu jako takového.

Premiér by měl s demonstranty mluvit

Čtvrt milionu lidí. Takové jsou kvalifikované odhady počtu účastníků demonstrace, která proběhla 23. června na pražské Letné. Dorazili sem lidé z celé republiky – když jsme jeli do Prahy, viděli jsme množství aut a autobusů, které byly ozdobeny nápisy dávajícími na vědomí, že toto není akce pouze obyvatel Prahy, jak se občas objevuje v různých diskuzích či na alternativních webech.

Na všech zúčastněných bylo patrné, že na demonstraci přišli proto, že už toho mají dost. Mají dost současného systému, který vytvořil premiér Babiš se svými spolupracovníky. Systému, jenž připomíná chobotnici, která svými chapadly čím dál víc obepíná státní správu a justici (vždyť to bylo právě dosazení Marie Benešové na místo ministryně spravedlnosti, co v dubnu tohoto roku tyto masové protesty vyvolalo), dusí tržní hospodářství a propojuje byznys s politikou. Těmito chapadly jsou škrceny základní etické principy, jasné nastavená pravidla fungování mezilidských i ekonomických vztahů – a hlavně je jimi škrcen třicet let budovaný étos slušné společnosti. Lidé mají dost ostudy, kterou nám Babiš dělá v Evropě, a odmítají nálepky, jež jim dává prezident Zeman a jeho mluvčí Ovčáček. Říkají ve vši slušnosti, co si o těchto pánech myslí.

Upřímně řečeno, mě by hanba fackovala, kdybych viděla,

kolik lidí je kvůli mně schopno vyjít do ulic, aby mi řekli, že nesouhlasí s tím, co dělám. Kdybych byla ještě starostkou ve svém Koněšíně o 510 obyvatelích a dvacet z nich by se sešlo na návsi, aby mi dali najevo, že se jim nelíbí, jak nakládám s jejich vesnicí, přinejmenším bych se zkusila s nimi domluvit a mnohé si vysvětlit.

Osobně tuto demonstraci chápu jako jasnou výzvu premiérovi, aby změnil svůj styl vystupování a vážně se zamyslel nad tím, zda přece jen v klidu neopustit vládu, nebo zda se nezachovat aspoň trochu pokorně a přijmout argumenty demonstrantů.

Pane předsedo vlády, vyzývám Vás, abyste konečně přestal všechny ty lidi zesměšňovat, spílat jim a odvádět pozornost od problémů, do nichž jste se dostal vlastní vinou a hamižností. Problémů, do kterých jste kvůli svým čachrům bohužel dostal celou Českou republiku! Berte to jako dobrou radu, protože pokud své arogantní chování nezměníte, budete se propadat do stále hlubšího morálního bahna. Škody, které způsobíte naší zemi, budou nedožrnné a ostuda v očích veřejnosti i našich zahraničních partnerů jen stěží napravitelná. Pane premiére Babiši, vyzývám Vás, abyste v sobě nalezl alespoň několik atomů morálky a postavil se argumentům demonstřujících čelem. Děkuji.

Den památky obětí komunismu

Sedmadvacátého června jsme si připomněli Den památky obětí komunistického režimu. Datum nebylo vybráno náhodou – tento den v roce 1950 byli totiž v pankrácké věznici popraveni Milada Horáková, Jan Buchal, Oldřich Pecl a Závěš Kalandra. Tato událost vzbudila velkou nevoli v celém demokratickém světě. Zejména proti popravě Horákové, která byla jedinou ženou popravenou z politických důvodů, vystoupila například Eleanor Rooseveltová či Albert Einstein.

Čtyři výše uvedení však nebyli jedinými, které komunisté zlikvidovali pomocí zinscenovaných procesů – celkem bylo v komunistickém Československu z politických důvodů popraveno 248 osob, další desítky tisíc byly perzekuovány.

Bezprávi totalitních režimů je potřeba neustále připomínat, za demokracii je nutné pořád bojovat, jinak se k nám plíživě vloudí další uzurpátorský režim, který by nás připravil o naši svobodu. V Lidových novinách byl 8. června

uveřejněn velký rozhovor s ředitelem nakladatelství Academia Jiřím Padevětem, který v něm mj. sdělil: „Demokracii je nutné soustavně hájit a pěstovat. S velkou nadsázkou se dá říci, že nynější demonstrace jsou i sérem proti možným budoucím lágrům.“

Se slzičkou v očích jsem proto 27. června vzpomenu všem, koho komunisté pronásledovali. Učiňte tak prosím také. Demokracii a svobodu prostě nelze vyměnit třeba za koblihu.

Zemřel Pavel Fried, poslední z třebíčských Židů

S velikým zármutkem jsem se 2. června dozvěděla, že ve věku 88 let zemřel pan Pavel Fried, třebíčský rodák a čestný občan Třebíče, kterého nacisté z toho důvodu, že byl Žid, v roce 1942 deportovali do koncentračního tábora. Druhou světovou válku se mu podařilo přežít, část jeho rodiny

však zahynula v plynových komorách v Osvětimi. Do Třebíče se po válce natrvalo už nevrátil, zůstal v Brně, kde vystudoval, a později se stal předsedou Židovské obce Brno. Často jezdil na různá setkání, kde coby očited svědek vyprávěl o hrůzách holokaustu. Víkend před svou smrtí se měl zúčastnit

také vzpomínek na oběti třebíčských transportů, z důvodů vážné nemoci však účastníky setkání jen pozdravoval po brněnském rabínu Štěpánu Menáše Klimentovi. Spolu s panem Friedem bohužel odešla jedna významná část nejen třebíčské, ale i české historie. Čest jeho památce.

Připomněli jsme si 604 let od upálení Mistra Jana Husa

Šestého července jsme si připomněli upálení Mistra Jana Husa, k němuž došlo v německé Kostnici přesně před 604 lety. Myšlenky Jana Husa nebyly úplně nové, v té době již lidé znali učení Jana Viklefa či Viléma Ockhama. Husovo učení zasáhlo zejména české země – lze se ale domnívat, že to bylo čistě proto, že se nemělo jak masově šířit. Hus totiž předběhl svou dobu a bohužel své myšlenky hlásal o necelé půlstoletí dříve, než byl vynalezen knihtisk. Právě tento Guttenbergův vynález totiž stál za masivním rozkvětem reformních směrů, jako bylo luteránství či kalvinismus. Ty plně využily možnosti knihtisku a ovlivnily obrovské množství lidí. Husovo učení však nezapadlo, v českých zemích byl Husův odkaz uchováván a ze samotného Jana Husa

Možná Husova podoba

se stal neoficiální symbol české státnosti. Vždyť i T. G. Masaryk svůj ženevský projev, v němž deklaroval odhodlání vytvořit samostatný český stát, pronesl 6. července 1915, tedy přesně půltisíciletí po Husově smrti. Toto „uctívání kacíře“, jak vnímaly Husa konzervativní kruhy, nebylo v mnoha zemích dlouho vnímáno pozitivně – teprve papež Jan Pavel II. se za upálení Mistra Jana Husa omluvil. Nyní je Jan Hus vnímán jako jeden z nejvýznamnějších reformátorů církve – a stále jako jeden z neoficiálních symbolů české státnosti. Vzpomeňte ho prosím a zkuste se zamyslet, jak by se dějiny asi vyvíjely, kdyby Hus upálen nebyl, nebo kdyby na šíření svých myšlenek měl lepší prostředky. Možná by dnes Evropa vypadala úplně jinak.

Operace Overlord

Před 75 lety, 6. června 1944, začala největší invazní operace všech dob. Ke břehům Normandie postupně dorazilo asi 1,5 milionu mužů, kteří otevřeli druhou frontu. Kdyby operace Overlord, jak zní její krycí název, selhala, je zcela jistě pravděpodobné, že 2. světová válka by se vyvíjela jinak – a je otázka, zda by se ji Spojencům vůbec podařilo zopakovat. Vzpomeňte prosím všech, kdo zahynuli na oněch plážích pod Atlantickým valem, i těch, jimž se podařilo ze západní Francie dojet až do západních Čech. Bez nich bychom tu totiž nebyli.

Má zdravotní ke svátku Nanebevzetí Panny Marie (15. srpna)

Na dnešek připadá jeden z nejvýznamnějších křesťanských svátků, Slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Tento svátek vychází z biblické legendy, podle níž apoštolové Pannu Marii po její smrti uložili do hrobu v Getsemanské zahradě, avšak po jeho opětovném otevření jej našli prázdný. Z toho vyplynulo, že i Panna Maria za svého života dosáhla dokonalosti, díky čemuž vstoupila za pomoci andělů na nebesa.

Pro mě jde o svátek, který člověka vede k tomu, aby se na chvíli zastavil a připomněl si všechny své skutky, které by ho mohly také přivést do nebe. Asi nikdo nemůže doufat, že by se to stalo tak rychle jako u Panny Marie, přesto může věřit, že se tak stane po konci všech věků.

Podobně asi chápou tento svátek i miliony dalších křesťanů, nejen katolíků, ale i anglikánů či pravoslavných, kteří kult Panny Marie uctívají. Právě v našich zemích je mariánský kult opravdu silně zakořeněn, neboť Morava, Čechy i Rakousko ve svém pojetí víry vycházejí prakticky hlavně z něho. Vždyť i jedna z nejznámějších poutí, která je zvláště významná také pro obyvatele Třebíčka, míří do rakouského Mariazell, právě do tamního kostela Nanebevzetí Panny Marie. Třebičané se tam chodí modlit k Panně Marii již od 18. století, kdy je zachránila před morovou nákazou – a tuto pouť nevynechali ani letos, byť je pravda, že namísto několikadenního putování, jako tomu

bývalo v minulosti, tam zamířili v rámci jednoho dne autobusem či autem.

Kostely zasvěcené Nanebevzetí Panny Marie ale najdeme i na našem okrese. Máme tu hned tři – v Budišově (tam je kostel zároveň zasvěcen i sv. Gothardovi), Březníku a Rouchovanech. A když si k tomu připočteme, kolik je dalších kostelů, které v sobě nesou různé podoby jména bohorodičky (vždyť i třebíčská bazilika sv. Prokopa byla původně zasvěcena Nanebevzetí Panny Marie), pak si teprve uvědomíme, co pro naše předky znamenal mariánský kult.

Na svátek Nanebevzetí Panny Marie lidé dříve také nechávali světit různé léčivé byliny. Tento zvyk vycházel právě z oné legendy o Mariině prázdném hrobě, který prý byl prosycen vůní těchto bylin. Lidé věřili, že takto posvěcené rostliny pomáhají uzdravovat.

Jste-li tedy věřící, asi vás tento důležitý křesťanský svátek oslovuje jako mě. A nejste-li, možná jste se nyní dozvěděli něco nového o zvyklostech našich předků. Právě takové drobnosti totiž pomáhají lidem lépe chápat, jak naši předkové žili, jak mysleli, co pro ně bylo důležité.

Přeji vám všem požehnaný svátek Nanebevzetí Panny Marie, nejvýznamnější z mariánských svátků vůbec.

Jak Johnson naloží s brexitem?

Ve Velké Británii došlo 22. června k významnému politickému posunu – předsedou Konzervativců se stal Boris Johnson, který poté převzal premiérské křeslo po Therese Mayové. Sama nevím, jak přesně mám Johnsona hodnotit. Jedná se bezpochyby o člověka, který má tah na branku, zároveň se jedná o excentrika, který svým vystupováním dokáže dokonale mást protivníky. Celé jeho jméno zní Alexander Boris de Pfeffel Johnson – druhé jméno Boris prý dostal po ruském přistěhovalci, který pomohl jeho rodičům během cesty po Americe, ono „de Pfeffel“ odkazuje na aristokratické kořeny. Malý Boris už odmalička prohlašoval, že chce být „králem světa“, k čemuž se vzhledem k silné pozici britského premiéra alespoň trochu přiblížil. Je o něm známo, že je abnormálně inteligentní, ale také prý docela líný – což se potvrdilo na elitářské střední škole Eton, kde prý při činnostech vyžadujících přemýšlení neměl soupeře, zatímco tam, kde bylo potřeba začít pracovat, znatelně pokulhával.

Boris Johnson dovede vycítit náladu svých voličů, kterým bryskně dokáže přizpůsobovat své názory. Prokázalo se

to už během jeho univerzitních studií na Oxfordu, kde se rozhodl stát prezidentem tamního klubu. Jako konzervativce ale neměl v tradičně levicovém prostředí šanci. Napoprvé tedy prohrál, další rok však svůj konzervativní původ dovedně upozadil a s přehledem zvítězil. Jeho studentští voliči pak prý s otevřenou pusou koukali, jak v roce 1987 pomáhá Konzervativní straně při kampani do parlamentních voleb. Jeho schopnost vítězit v levicových vodách se naplno projevila v letech 2008 a 2012, kdy se za torye stal starostou Londýna, který vždy spíše inklinoval k liberálům či labouristům.

Johnson je vynikající politický komentátor, jeho vtipné a dokonale vybroušené články pro The Daily Telegraph se staly již legendárními a někteří lidé míní, že i díky nim se prohloubil tradiční britský euroskepticismus, který nakonec vyústil v brexit. Právě ten bude nyní jeho největším tématem.

Uvidíme, co tento miláček davů, který si prý svou blondátou kšticí ještě více rozdrbává, aby byl opravdu nepřehlédnutelný, ještě předvede.

Sama jsem na to velmi zvědavá.

Kdy zase člověk poletí na Měsíc?

Před padesáti lety, 20. července 1969, člověk poprvé vstoupil na Měsíc. Po Neilu Armstrongovi a Buzzu Aldrinovi zde přistálo ještě dalších deset lidí, přičemž tím vůbec posledním, kdo se procházel po měsíčním povrchu, byl v roce 1972 Eugen Cernan, americký astronaut s českými a slovenskými kořeny. NASA v 60. letech minulého století dostávala až 4,5 % z amerického HDP, její možnosti byly prakticky neomezené, a proto se jí podařilo splnit cíl, který určil prezident J. F. Kennedy v roce 1961 – tedy přistát ještě do konce deseti let na Měsíci, byť v době, kdy toto vyřkl, byl americký kosmický program teprve v plenkách. USA soutěžily se SSSR a závod o Měsíc vyhrály. Pak už se ale lidé soustředili na jiné, pozemské cíle.

Zajímalo by mě, kdy se člověk na naši přirozenou družici opět vrátí. Co myslíte, bude to ještě v následujících deseti letech?

Poděkování Lence

Ke konci července skončila na vlastní žádost v pozici mé asistentky paní Lenka Hůlková. Ráda bych jí tímto příspěvkem poděkovala za její pomoc, obětavost a podporu ve volební kampani a následně v roli asistentky. Moc si toho vážím. Lenko, přeji Ti na Tvé další profesní, ale i životní cestě hodně štěstí, mnoho moudrých rozhodnutí a úspěchů.

Chráněné bydlení pomáhá handicapovaným

Zahrada nedávno vybudovaného chráněného bydlení na Demlově ulici v Třebíči se 19. června otevřela nejen jejím klientům Denního centra Barevný svět, o. p. s., ale také zástupcům města Třebíče, podporovatelům, rodinám, přátelům, hostům a široké veřejnosti. Klienti chráněného bydlení pro nás měli připravené milé hudební vystoupení, prodej zahradní keramiky a výrobků z terapeutických dílen. Symbolem tohoto nového domova pro ně bude jablko, kterou společně s nimi vysadil starosta města Třebíče pan Pavel Pacal. Z klientů domova vyzařovala spokojenost, vnitřní klid a radost. Rozhodnutí města Třebíče pustit se do přestavby bývalé oční školy na byty pro handicapované velice oceňuji. Moc bych si přála, aby toto chráněné bydlení nebylo v Třebíči poslední.

Adresa:

Valdštejnské nám. 17/4

118 01 Praha 1

E-mail: zakovah@senat.cz

Telefon: 608 456 620

Obvodní kancelář v Třebíči

Každé pondělí na ulici V. Nezvala 2/3 (budova firmy McRAI).

Hodiny pro veřejnost 14⁰⁰–17⁰⁰

Web: www.hanazakova.cz

Facebook: [fb.com/hanazakovasenat](https://www.facebook.com/hanazakovasenat)